

متن پرسش

سلام بر سالک راه، از یک مفلک راه، استاد بزرگوار، قصدم از نوشتن این کلمات فقط درد دلی بود آبی برآتش، که ای کاش کسی که خود رو در راه گذاشته رو حرفی زده باشم با او. کلامی بگویند تا آرام شوم. سرگردانم و غرق.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: هرکس به جای این که خود را با خود ادامه دهد، بهتر است خود را بی نام و نشان با انسان های بزرگ ادامه دهد تا با ادامه ی آنها و در وسعتی که آنها در عالم حاضرند، ادامه ی خود را احساس کند. این تنهایی و بی نام و نشان بودن، انزوا نیست، نوعی وطن جاودانه ای است که اصحاب امام حسین «علیه السلام» در کربلا و یاران امام خمینی «رضوان الله تعالی علیه» در ایران بدان دست یافتند. موفق باشید